

MARIO GIORDANO

Încrezătorul roman Mario Giordano, cunoscut și ca "Ivan Franciscu"

în România, întră în lumea literaturii românești.

Giordano este un scriitor de genul Crimei și misterelor.

0-382-300-800-272-1082

CELE 150

Tușica Poldi ȘI MISTERUL LEILOR SICILIENI

Preț: 1000 lei
Părere: Recomandat de către profesorul de literatură și filozofie Ionel Gheorghiu, din cadrul Universității de Vest din Timișoara.

În cadrul celor de-a patrulea universități Tușica Poldi să fie în sicilie, unde dezvăluie planurile noastre, trăim să facem la rândul nostru ceva care să ne aducă în următorii ani totuși doar că nu se întâmplă nici o treabă. În Sicilia - secolul nu se încheie încă și lăsatul nostru intervine din nou. Pe urmă, înaintele său încrezătorul român încearcă să fie el însuși și el să devină un rege. Într-o lăsată săptămână în Sicilia, se întâlnește cu o femeie din același oraș, care îi spune că este într-o criză profunda și că nu poate să mai dorească să devină reine. Tușica Poldi crede în credința ei și încearcă să îi facă să se întoarcă înapoi în Italia, să devină rege al Siciliei, recunoscându-i său boala și demența și să îl urmărească înaintarea cu căruia răzvrătită în Sicilia. În următoarele zile, în cadrul unei noapte, într-o sală din oraș, era înfățișată o scenă tragică. Tușicii au fost uciși de pe lângă ei, într-o scena care purtase o poliție

GIORDANO, MARIO

Tușica Poldi și misterul leilor sicilieni / Mario Giordano. - București : RAO Distribuție, 2019

ISBN 978-606-006-266-0

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARIO GIORDANO
Tante Poldi und die sizilianischen Löwen
Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

Traducere de Alexandru Szollo
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-266-0

În care ni se explică de ce se mută tușica Poldi în Sicilia și ce cred surorile ei despre asta. Pentru că nu e în stare să fie ea însăși fără peruca ei și-o sticla de coniac, Poldi invită pe toată lumea la o cină cu friptură de porc, îi pregătește nepotului ei o ofertă de nerefuzat și face cunoștință cu vecinele ei de pe Via Baronessa. Una dintre ele dispără la puțin timp după aceea.

Cu ocazia celei de-a șaizecea aniversări, tușica mea Poldi s-a mutat în Sicilia, având de gând să bea până moare, frumos, cu vedere la mare. Cel puțin de asta ne-am temut cu toții, doar că mereu intervenea câte ceva. E complicată treaba-n Sicilia – acolo nu poți să mori pur și simplu; mereu intervene câte ceva. Pe urmă, evenimentele au început să se precipite, cineva a fost omorât și nimici n-a recunoscut că ar fi văzut sau auzit ceva. Se înțelege de la sine că tușica mea Poldi, o bavareză căpoasă, a trebuit să-ncerce să rezolve ea însăși problema, cu mâinile ei, și-atunci am dat de belea.

Tușica Poldi era un personaj colorat, gata mereu să-și facă o intrare spectaculoasă. În ultimii ani, se cam îngrășase, recunoștea și ea, iar băutura și depresia îi încărcaseră înfățișarea cu câteva riduri, dar încă era o femeie atrăgătoare și avea mintea brici – cam tot timpul. Oricum, era stilată. Când se lansase *Music*¹, Poldi fusese prima femeie de pe Westermühlstrasse care purtase o pălărie

¹ Melodie lansată în 2000 de cântăreața americană Madonna (n.tr.)

Stetson. Una dintre cele mai timpurii amintiri din copilăria mea este cu ea și cu unchiul Peppe, stând pe veranda părinților mei din Neufahrn. Poldi purta un trening portocaliu-deschis și avea o bere într-o mână și o țigără-n cealaltă. Toată lumea-i ținea izonul când râdea, folosindu-și parcă tot corpul. Râsul ei era continuu și colorat – presărat cu glume deocheate și cu expresii porcoase, care m-au transformat în vedeta terenului de joacă de la școală când am trecut pe acolo a doua zi.

Isolde și Giuseppe se cunoscuseră într-un studio de televiziune din München, unde Poldi lucra ca designer de costume, iar Peppe era croitor, ocupație pe care, din lipsă de alte talente sau aspirații, o moștenise de la tatăl său tiranic și ipohondru, adică de la bunicul meu, căruia, la rândul lui, îi lipseau alte talente și aspirații – spre deosebire de tatăl lui, străbunicul meu, Barnaba, care, fără să vorbească o boabă de germană, se stabilise la München în anii '20, își deschisese o afacere profitabilă, vânzând fructe cu de-amănuntul, și se îmbogățise. Dar mă abat de la firul poveștii.

Poldi și unchiul Peppe se iubiseră cu patimă, dar, ce să vezi, câteva lucruri o luaseră razna rău de tot. Două sarcini pierdute, băutura, faptul că unchiul meu era un afemeiat, divorțul de unchiul meu, boala unchiului meu, moartea unchiului meu, toată povestea cu parcela de teren din Tanzania și nenumărate alte întorsături neplăcute, obstacole și răsturnări de situație ale vieții o băgaseră pe mătușa mea în depresie. Dar ea a râs, a iubit și a băut în continuare foarte mult, neacceptând ca lucrurile să mergă prost. Ceea ce se întâmpla mai mereu.

Lui Poldi îi făcuse placere să lucreze ca designer de costume, dar în ultimii ani își pierduse tot mai des slujbele în fața unor colegi mai tinere. Un post în televiziune era dificil de găsit, vremurile deveniseră și ele mai grele, iar lui Poldi începuse treptat să nu-i mai placă profesia ei. Prostește, dezastrul din Tanzania o lăsase fără aproape toate economiile. Pe urmă, părinții ei muriseră, la puțin timp unul după celălalt, și îi lăsaseră căsuța din suburbiiile Augsburgului. Și, pentru că tușicii Poldi nu-i plăcuse niciodată casa

aia și nimic din ce avea legătură cu ea, cel mai logic lucru i se păruse să ia tot restul contului ei de economii și pensia ei mică și să-și împlinească una dintre cele mai arzătoare dorințe: aceea de-a muri privind marea. Și de a fi alături de familia ei.

Familia din Sicilia bănuise, firește, că Poldi intenționa să-și grăbească sfârșitul cu un pahar-două, având în vedere tendințele ei depresive. Ei credeau însă că acestea trebuiau combătute pe toate căile și cu toate mijloacele de care dispuneau. Când spun „familie“, mă refer mai ales la cele trei mătuși ale mele, Teresa, Caterina și Luisa, precum și la unchiul Martino, soțul Teresei. Mătușa Teresa, care avea mereu ultimul cuvânt în familia noastră, încercase să convingă pe Poldi să se mute la ei, în Catania, chiar și numai din motive sociale.

– Nu fi tolomacă, Poldi, o implorase Teresa, cu cel mai bun dialect de München de care era în stare. De ce să vrei să stai tocmai acolo, singură cuc? Mută-te mai aproape de noi, măcar aşa o să ai și tu pe cineva cu care să pierzi vremea, să mai joci o carte și o să poți să mergi peste tot pe jos. Avem teatru, cinematografe, supermarket și spitale – totul e la o aruncătură de băț. Avem și vreo câțiva polițiști arătoși.

Dar nici gând. Înțelegerea pe care o făcuse Poldi cu propria melancolie stipula vedere la mare; și a avut parte de vedere la mare, cu tot cu o panoramă extraordinară de pe terasa de pe acoperiș, care-ți tăia răsuflarea. Marea era în față, iar muntele Etna, în spate – ce să-ți dorești mai mult? Singura problemă era aceasta: cu genunchiul ei damblagit, Poldi abia reușea să urce scările ca să ajungă pe acoperiș.

Un orașel liniștit și primitor de pe coasta de est a Siciliei, aflat la jumătatea drumului dintre Catania și Taormina, Torre Archirafi este cu totul nepotrivit pentru orice formă de exploatare turistică, îmburghezire sau vandalism, din pricina litoralului, care constă în stânci masive și ascuțite. Sau, cel puțin, aşa s-ar putea crede. De fapt, asta nu-i împiedică pe locuitori să-și arunce gunoaiele pe plajă, făcându-și viața unii altora cât mai grea cu putință. Vara,

Răngătoarele platforme de cherestea și buticuri cu gustări în spațiile goale dintre stânci. În weekenduri, familiile și tinerii din Catania se adună acolo ca să facă plajă, să mănânce, să citească romane în ediție broșată, să se ciondănească, să mănânce și să flirteze, mereu bombardăți de ritmurile percutante și neclare de bas și amețeji de mirosul puternic de ulei de cocos, ulei prăjit și fatalism. În mijlocul acestui tablou, tușica mea Poldi. Îi plăcea locul acesta, n-am întăles niciodată de ce.

Pe de altă parte, iernile din Torre sunt mereu umede. O mare de culoarea plumbului se aruncă spre spărgătoarele de valuri ieșite în relief, de parcă ar avea de gând să-nghită orașul cu totul, iar suflarea ei umedă și sărată împodobește fiecare tavan cu eflorescențe negre de mucegai. Aerul condiționat și sistemele slabe de încălzire centrală nu au nicio sansă. Tușica Poldi a trebuit să-și văruiască toată casa chiar în primul aprilie de după mutarea pe Via Baronessa, apoi în fiecare an după aceea. Iernile din Torre nu-s prea plăcute, dar măcar sunt scurte.

Pentru cumpărături, poți merge în apropiere, în Riposto, sau, și mai bine, direct la supermarketul HiperSimply, unde există de toate la discreție. Torre în sine are de oferit doar micile *tabacchi* ale domnului Bussacca pentru strictul necesar, barul Gelateria Cocuzza, condus de *signora* cea tristă, și un restaurant pe care-l ocolești chiar și pisicile din zonă. Cu toate acestea, Torre Archirafi se laudă cu un izvor cu apă minerală și, deși fabrica de îmbuteliere de lângă port s-a închis în anii '70, *Acqua di Torre* încă înseamnă ceva pentru mătușile mele. Dintr-o parte a vechii clădiri iese un rând de robinete din alamă, de unde locuitorii își pot lua în continuare apă minerală, gratuit.

– Ce gust are? o întrebăsem politicos, prima oară când Poldi începuse să-mi povestească entuziasmata despre rezerva publică de apă minerală, de parcă ar fi vorbit despre o fântână de ciocolată.

– Oribil, bineînțeles, la ce te-aștepți? Dar, na, patriotismul astăzi local le face sete oamenilor.

Unchiul meu Martino, care fusese agent de vânzări pentru o firmă ce aproviziona băncile cu seifuri și registre pentru bani și care cunoștea Sicilia ca nimeni altul, petrecuse o lună întreagă ducând-o pe Poldi în Siracusa și în Taormina în căutarea unei case potrivite. Mătușile mele reușiseră cel puțin să-o convingă să-și restrângă opțiunile la nu mai mult de o oră de mers cu mașina din Catania, dar nicio casă nu îndeplinea toate cerințele lui Poldi. Mereu găsea ceva de criticat, de cărcotit sau de luat în râs. Totuși, în esență, n-avea decât un criteriu, destul de ezoteric.

– E oarecum simplu, știi? îmi mărturisise Poldi cândva, într-o șoaptă răgușită. Îmi dau seama imediat: sunt locuri bune, cu vibrații bune, și locuri rele, cu vibrații rele. Nu există cale de mijloc. E digital, ca să zic aşa. E vorba de structura binară a fericirii.

– Ce?

– Ia nu mă mai întrerupe mereu! Simt imediat dacă un loc e bun sau rău. Poate fi vorba de un oraș, o casă, un apartament – nu contează, imediat simt. Energia. Karma. Dacă gheața-i destul de groasă, știi ce zic? Simt, pur și simplu.

Dar nu era la fel și-n cazul caselor pe care i le alegeau mătușile mele. Gheața nu era niciodată destul de groasă și până și unchiul Martino se demoralizase treptat din cauza asta – ceea ce nu-i de îci, de colo, pentru că el se înveselește mereu în timp ce stă la volan, refuzând să pornească aerul condiționat și să bea măcar un strop de apă, nici chiar în august, și inhalând la fel de mult fum de țigară cât și aer.

Îmi aduc aminte excursiile în care mergeam cu unchiul Martino și prima insolație pe care am suferit-o și care m-a determinat să renunț la plajă pentru scurt timp în perioada vacanței de vară. Excursii? Drumuri de douăsprezece ore printr-un infern demn de Dante, cu aerul fierbinte ca sticla topită, fără apă sau aer condiționat, într-un Fiat Regata îmbâcsit de fum. Dacă lăsam jos geamul din partea pasagerului, vântul siroco îmi pârlea obrajii, aşa că preferam să inhalez în continuare fum de țigară. Între timp, unchiul Martino turuia fără oprire. Filosofa despre istoria Siciliei, despre cel mai bun loc în care se găsea fistic, despre lordul Nelson, despre surorile

ReBrontë, despre viață și din Evul Mediu, despre Frederick al II-lea, despre piața Vucciria din Palermo, despre banchile de toni, despre pescuitul excesiv din partea tralerelor japoneze și despre mozaicurile din Monreale. Comenta pe marginea transmisiunilor în direct de la Radio Radicale ale dezbatelor din parlamentul italian. Îmi ținea lecții despre Ciclop, despre greci, despre normani, despre generalul Patton, despre Lucky Luciano și despre eșarfele galbene de mătase. Despre singurul mod acceptabil de a prepara o granita. Îngeri, demoni, *trinacria*¹, adevărul despre Kafka și comunism și legătura dintre statura fizică și criminalitate în rândul populației masculine din Sicilia. Regula lui generală suna așa: cu cât era mai scund, cu atât mai amenințător era un bărbat și cu atât mai mare era probabilitatea de a fi mafiot. Faptul că abia înțelegeam câte un cuvânt nu-l deranja deloc. Italiana mea era groaznică – de fapt, era aproape inexistentă, cu excepția unor înjurături și a câtorva expresii și cuvinte folositore: *che schifo*², *allucinante*³, *birra*⁴, *con panna*⁵, *boh*, *beh* și *mah*. Cam în așa ceva constă vocabularul adolescenților de pe plajă. Unchiului Martino puțin îi păsa, chiar și atunci când n-aveam chef să mai dau vreun semn de viață. Continua să conducă și părea mai Tânăr și mai sprinten cu fiecare oră care trecea, ca un soi de Dorian Gray sicilian. Din când în când, în rarele momente când mai tăcea puțin ca să-și aprindă încă o țigară, șoptea numele soției sale:

– Teresa.

Nu era nevoie să răspund acestei chemări ciudate, plină de afecțiune, iar mătușa Teresa mă asigurase, la un moment dat, că-l auzea strigând-o pe nume indiferent cât de departe ar fi fost.

Din când în când, opream în fața câte unei bânci dintr-un orașel provincial dărăpănat. Acolo, îmi luam în sfârșit o Coca-Cola, iar

¹ Simbolul Siciliei, un cap de gorgonă (femeie cu șerpi în păr), în mijlocul a trei picioare de femeie unite între ele (n.tr.)

² Nașpa (în lb. italiană, în original, n.tr.)

³ Ulitor (în lb. italiană, în original, n.tr.)

⁴ Bere (în lb. italiană, în original, n.tr.)

⁵ Cu smântână (în lb. italiană, în original, n.tr.)

unchiul bea câte o *caffè* cu managerul bâncii, încheia o afacere sau punea mâna lui pricepută pe ușa înțepenită a unui seif, care se deschidea ca prin minune. Știa o grămadă de trucuri ale meseriei unchiul ăsta al meu, Martino. Unul dintre acestea era căutatul ciupercilor, dar mi-a arătat și frescă oculte de-ale Templierilor în biserici românești octogonale, precum și basoreliefuri obscene gravate în stuc în palatele în stil baroc – toate erau descoperiri din peregrinările sale prin Sicilia.

Nimeni nu cunoștea insula mai bine decât unchiul Martino, dar descoperirea unei case potrivite pentru Poldi era o sarcină ce-i punea la grea încercare experiența și cunoștințele locale – pe scurt, tot ce știa el.

– Strategia mea pentru primele câteva zile, a recunoscut el, a fost aceea de a obosi pe Poldi și a înmuiua, astfel încât să se hotărască repede să cumpere o casă în cartier. Conducând ore-n și prin oraș, oboseala, căldura, frustrarea – toate făceau parte, de fapt, dintr-un război de rezistență. Dar tușică-ta Poldi e pur și simplu indestructibilă, e un tanc omenesc. Înjura și gemea, transpirația îi curgea de sub peruci aia ca berea dintr-un butoi spart, dar nu s-a dat bătută. Aprigă femeie mai e! Madonna, de toate am încercat!

– Păi, și cum ai găsit casa până la urmă?

– Din pur noroc.

Și-a pufăit țigara în liniște. Eu am așteptat, fără să spună nimic. O altă formă de război de rezistență, una care nu dă greș niciodată cu Martino, pentru că el își dorește să vorbească și nu se poate abține să nu se descarce.

– Beh... Bine, ascultă-mă! Ieri, după-amiază târziu, deja văzuserăm cinci case. Deja ajunsesem la capătul răbdării și aveam nevoie urgentă de o *caffè*, așa că am luat următoarea curbă de pe Provinciale.

– Spre Torre Archirafi.

– Ți-am zis, din pur noroc. N-aveam nicio casă de acolo pe listă. Am băut pur și simplu o *caffè* în bărulețul ăla – știi tu, cel cu *signora* aia tristă la tejghea – și m-am apucat să vorbesc una-alta cu un om drăguț. La care Poldi ce face? Iar o mănâncă undeva să plece, vrea să

Reconducă în continuare, dar eu nu mă las intimidat, am nevoie de o pauză, mai comand o *caffè* și vorbesc în continuare cu omul ăla de treabă. Poldi nu mai suportă, pleacă valvărtej din bar și... dispare!

– Poldi dispare? Cum adică?

– Madonna, e o figură de stil, desigur. Pur și simplu, nu se mai întoarce. După un timp, mă îngrijorez și plec să-o caut.

A stins țigara, apoi a scos alta din pachet și a aprins-o.

– Dar n-o găsești, am insistat, încercând să-l determin să continue povestea.

– Parcă a înghițit-o locul ăsta. Așa că mă apropii de un preot care trecea pe lângă mine și-i dau o descriere a lui Poldi. Preacuviosul părinte îmi zâmbește larg imediat – deja știe despre ce e vorba. Ah, da, fermecătoarea doamnă Poldina din München. Știe și cum mă cheamă și toate relațiile familiei noastre, știe că suntem în căutarea unei locuințe și ne arată fosta casă a unui pescar, la jumătatea străzii pe care suntem noi. Și ce văd acolo? O ruină, îți spun eu. Toată dărăpatnată – numai pisici și șopărle, iederă și stafii –, dar când m-apropii mai mult, o văd pe Poldi cum intră deja cu pași mari între zidurile din piatră vulcanică și tropăie de încântare. „E destul de groasă gheață“, strigă ea când mă vede. „Ai văzut numele străzii? Vibrațiile-s foarte bune, foarte curate, cu energie pozitivă.“ Exact așa zicea. „Asta-i casa mea“, spunea întruna. Nu avea rost să mă cert cu ea – știi și tu cum e.

– Dar casa era de vânzare?

– Tu ai chef de glume? Păi, tu n-ai ascultat ce am spus?

Unchiul Martino și-a împreunat mâinile de parcă să fi rugat și le-a scuturat apoi energetic.

– O ruină. N-are rost să-ți mai zic că era un afiș vechi cu *Vendesi!*¹ lipit pe perete, cu tot cu un număr de telefon. Proprietarului nu i-a venit să credă ce noroc a dat peste el când l-a sunat Poldi. Restul poveștii îl știi. A plătit prea mult pentru căzătura aia, dacă e să mă întrebă pe mine. Ar fi făcut mai bine dacă ar fi investit într-o baie mai bună pentru tine la etaj, sus.

Nu ștui dacă tușica Poldi a plătit prea mult pentru casa de pe Via Baronessa, și puțin îmi pasă. Oamenii generoși nu pot fi escrocați, iar tușica Poldi e cea mai generoasă persoană pe care o cunosc. N-a așteptat niciodată ceva de-a gata și n-a încercat niciodată să calce pe cineva în picioare. Oricine o ajuta era bine plătit, inclusiv constructorii, omul care-i ștergea praful și Valentino, și lăsa mereu un bacăș generos la restaurant. Nu din cauză că avea bani de aruncat – n-o ducea chiar așa de bine –, dar pur și simplu banii nu erau atât de importanți pentru ea.

Oricum, cert e că a dat lovitura când a cumpărat casa asta. Acest lucru mi-a fost confirmat de vărul meu, Ciro, care e arhitect și știe ce vorbește. În decursul următorului an, a renovat casa de pe Via Baronessa în conformitate cu dorințele lui Poldi și cu posibilitățile ei financiare modeste. Era o casă îngustă, dar cu adevărat frumoasă, situată la o aruncătură de vâslă de mare. Nici prea mică, nici prea mare, avea trei etaje, un balcon în stil baroc, o curte interioară mică și terasa sus-menționată de pe acoperiș, cu o vedere spectaculoasă la mare și la vulcan. Situată pe o stradă lățaturalnică umbroasă, în spatele esplanadei, era vopsită în violet-deschis și galben ca soarele, cu obloane verzi și o placă mare din alamă ce anunța numele persoanei care locuia pe Via Baronessa la numărul 29: Isolde Oberreiter, tușica mea Poldi – plus, sus în pod, odată la câteva săptămâni, nepotul ei din Germania. La fel ca idolii ei africani de abanos și perechea de pudeli din porțelan în mărime naturală, într-un fel, am făcut parte din decor de la bun început.

Un an mai târziu, casa era pregătită pentru mutare, iar apartamentul din München era gol, cu excepția cătorva amintiri; iar duba de mutări pleca spre Alpi, spre Apenini, și spre Etna. Între timp, vechea Alfa Romeo a lui Poldi era parcată pe Westermühlstrasse, cu plinul făcut, complet încărcată, așteptând să plece la ultimul drum lung. Mă aștepta și pe mine. Poldi era speriată de moarte de ideea de a zbura și nu puteam să mă aștept de la ea să conducă atâtă drum trează, așa că mătușile m-au bătut la cap până au reușit să mă convingă să-o duc de la München la Torre Archirafi.

¹ De vânzare (în lb. italiană, în original, n.tr.)

Respect! Faci ce vrei cu timpul tău, mi-a zis la telefon mătușa Caterina, vocea rațiunii în familia noastră. O să fii independent și o să scrii la fel de bine și aici, cu noi, poate chiar mai bine.

Ce voia de fapt să spună? Dacă tot ești somer și nu prea ești prieten cu munca, nici n-ai iubită, deși alți bărbați de vârstă ta au, poți la fel de bine să pierzi vremea pe-aici. Cine știe, poate se alege ceva din treaba asta.

Și, în cele din urmă, s-a ales.

Cu toate acestea, de la München la Torre Archirafi aveam de făcut un drum de treizeci și patru de ore cu mașina suprasolicitată a lui Isolde, o Alfa 1980, echipată cu bare detașabile, pe care refuza categoric să schimbe cu un Fiat Panda și pe care o conducea oricum destul de rar, pentru că trebuia să fii complet treaz ca să poți să șofezi.

– Putem oricând să conducem până în Genova și apoi să-l luăm ușor cu feribotul până în Palermo, am sugerat timid, dar Poldi nu a făcut decât să-mi arunce o privire disprețuitoare.

Greșeala mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă există o expresie pe care să-o deteste din adâncul sufletului ei, acea expresie era „a o lăua ușor“.

– Păi, dacă și se pare prea mult...

– Nu, nu, e-n regulă, am bombănit, în timp ce motorul porni cu rateuri.

N-am mers cu mai mult de nouăzeci și șase de kilometri la oră, nici prin pasul Brenner¹, nici când am străbătut toată cizma Italiei, trecând prin Roma, Milano și Napoli, până în Reggio Calabria. Am devorat prima porție de *arancini di riso*² pe feribot, între Scylla și Charibda, și ne-am pierdut în Messina, unde Poldi a insistat să conducă ea însăși pe ultima porțiune de drum până în Torre. A pornit motorul vechii ei Alfa și a călcăt pedala de acceleratie. Când

¹ Trecătoare ce face legătura dintre landul Tirol din Austria și Tirolul de Sud din Italia (n.tr.)

² Preparat tradițional sicilian sub forma unor biluțe din orez cu diverse umpluturi (în lb. italiană, în original, n.tr.)

am ajuns în Torre, am pupat pământul și i-am mulțumit Maiciei Domnului pentru că m-a mântuit și m-a inviat din morți.

– Mulți ani fericiti, am oftat, pentru că era exact ziua în care tușica mea Poldi împlinea șaizeci de ani.

Unchiul Martino și mătușile veneau în Torre o dată la câteva zile, ca să vadă cum se descurca Poldi. Problema era că mătușile mele aveau un plan: să-o țină pe Poldi în viață cât mai mult timp – sau cel puțin să-i ridice moralul. Pentru sicilieni, bucuria de a trăi se sprijină pe doi stâlpi: mâncarea bună și certurile cu privire la mâncarea bună. Unchiul Martino, de exemplu, mergea la templul lui, piața de pește din Catania, în fiecare zi. Nu era un loc foarte plăcut, ci mai degrabă un soi de bursă unde oamenii se adunau, extrem de concentrați, studiau prețul și calitatea peștelui la ofertă sau speculau în legătură cu carnele de pe burta tonului sau cu apariția unui pescar întârziat cu un pește spădă, după ce cerințele tuturor clienților fuseseră satisfăcute, și-l puteau cumpăra mai ieftin și mult mai proaspăt. Povestea asta putea dura ore-n sir și nici prea plăcută nu era. Alteori, unchiul Martino o ducea pe mătușa Teresa la cules de ciuperci pe Etna. Odată, a ocolit tot vulcanul ca să cumpere pâine, iar pentru ouă să dus la un atelier auto din apropiere de Lentini. Găinile mutante ale proprietarului acestui atelier făceau ouă cu gălbenușuri duble. Granita se mâncă numai la Caffè Cipriani din Acireale; *cannoli a la crema di ricotta*¹ puteau proveni numai de la Pasticceria Savia de pe Via Etnia din Catania. Odată, când am lăudat Pasticceria Russo din Santa Venerina pentru marțipan, unchiul Martino n-a făcut decât să mărâie a dispreț, apoi m-a luat imediat cu mașina și m-a dus acolo să verifice cheștiunea la fața locului. Mai apoi m-a felicitat pentru bolta mea palatină fină. Cireșele trebuiau să provină din Sant'Alfio, fisticul – din Bronte, cartofii – din Giarre, iar fenicul sălbatic – de pe un anume câmp vulcanic vechi, strict secret, unde – dacă aveai noroc și nu ajungea familia Terranova înaintea ta – găseai ciuperci pleurotus

¹ Desert tradițional sicilian sub forma unor rulouri din aluat umplute cu cremă de urdă (în lb. italiană, în original, n.tr.)